

ἀνθρώπων πολέων θαυμάσσεται, δέ κεν ἴδηται.»

“Ως εἰκὼν τὴν μὲν λίτην αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσιας·

τὰς δ' ἐξ ποδὸς ἔτενε χέλεντα τε ἐγγέδεσθαι.

470 φύσιαν δέ, ἐν κοστοῖσιν εἴκουσι πάσαις ἔργον,

παντοίην σύνηματον ἀπτυχόντες ἔξινεται,

ἄλλοτε μὲν οπενόδυτο παθέμεναι, ἄλλοτε δέ, αὖτε,

δύτενος. Ἡ φυσιστὸς τε θέλειτοι καὶ ἔργον ἔποντο.

καλκὸν δέ τοι βάλλειν ἀπερέα κανοπέτεον τε

475 καὶ λευκὸν τε μητρὶ καὶ ἀργυρον. αὐτὰς ἔπειτα

θῆκεν δέ ἀκμοθέτῳ μέγαν ἀκμαν, γέρον δὲ λεπτὸν

διαστῆρα κρατερόν, ἐπέρην δὲ γέντο πλεύρην.

Πολει δὲ πολεῖ πολλὰ ιδινῖσι πεπιστεσσαν·

πάντοτε διδάλλων, περὶ δέ ἀνηρα βάλλει φαντινὸν

480 τοπλακα μαρματεῖν, ἐν δέ ἀργυρεον τελαμῶνα.

πέντε δέ δέ αὐλον ἔστων σάνες πτύχες αὐτάδε δέντεν

πολει διδάλλα πολλὰ ιδινῖσι πεπιστεσσαν·

‘Ἐν μὲν γάιν ἔτενες δέντεν διορανόν, ἐν δέ θάλασσαν,

485 ἡξέλινον τέ, ἀκάμαντα σεληνῆς τε πλήθονταν·

Πλατάνας θε ‘Υδας τε τό τε σφένος, Ζελονεῖς·

‘Ἀρκτον θε, θη καὶ Ἀμαζαν ἐπικληγρην καλλονασιν,

ἢ τ', αὐτον σπερεψεται καὶ τ', Ωρίωνα δοκενει,

οὐη δέ αιμοδος εστι λοερῶν. Ωκεανοτο.

490 ‘Ἐν δέ δινο πολησ πολεις μεσόπον ἀνθεπων

καλας. ἐν τῇ μὲν δια γανοι τ', ἔστων ειλατίαι τε,

νύμφας δέ ἐπι θαλάμων διδων ὅπο λαμπομενάνω

ηγήνεσον ἀνὰ πότνι, πολὺς δέ νηέπιος δέωρει.

καῦδου δέ διθηητηρες ἔδινεον, ἐν δέ αὖ τεσσα

495 ανθοι φρέμυγγες τε βοὴν ἔχον. αἱ δὲ γηραιες

ιστάμεναι θαύματον ἐπι πεσθεντοιν τελαστη.

λαοι δέ εἰρ ἀρρεης ἔστων ἀθεσοι. ἔρθα δέ τεκος

ἀρρόδες, δύο δέ ἀνδρες ἑνέκειον εἴησα ποιης

ἀνδρος ἀποφθυμένου, δέ μὲν ενθετο πάντ' ἀποδονται

500 δημητο πεφανόνων, δέ δέ ανατέντο μηδεν ἔλεον.

ἄμφρο δέ, ισόθηρ ἐπι μποτεο πεπέας ἐλέσθιν.

λαοι δέ ἀμφοτέρουσ ἐπτήνων, ἀρρεις δειροτο.

καρρυκες δέ οὐκα λαὸν ἐρητων· οἱ δέ γενοτες

505 φιατ, ἐπι βεστοῖσι λίθοις ιερῷ ἐν κίκλῳ,

οικηστρα δέ μηρνων ἐν κέρσι ἔχον ηρεοφωνια.

1. Ο φυης ἔκεινον του καρὸν πλήρως στοὺς συγγενεῖς τοῦ

αποτελεμένου ἔντοσο και ἀπαλλασσόντων ἀπὸ αὐτοῦ στοιχη.

μέσα στὸ πλήθος τῶν ἀνθρώπων δποιος τύχη καὶ τὸ δῆμο.

Μόλις τὰ στέπε αὐτά, ἔκεινην τὴν ἄφησε αὐτοῦ, και πῆγε

γιὰ τὰ φυσερά του. Τὰ γύρισε πρός τη φωτικ και τὰ πρόσταξε

νά δερίσουν νά δικειεσσον. καὶ τότε τὰ φυσερά, εἴκοσι διλα

όλα, πῆραν και φωτισσαν μέσα στὰ κειμίνα, βγάζοντας κάτιο

λογῆς δέρα ταριπαστό, διλοτε πάλι τοι παραστέκονται κάθε

φορά που θὰ βιαζόται, διλοτε πάλι τοις Ὅ. Η φυσιστος ζήθει

και ἡ δινειει θά τελεωνει. “Εβαλε στὴ φωτελ καλκὸ σκηνό

και καλέιται πολύτιμο-χρυσάσφι και δούνημι. “Επειτα στήριξε

στὸ κουτσούρο σαν μεγάλο ἀμόνι, και πήρε μὲ τὸ λέρι του

μιά δινατη βαρια, και στὸ ἄλλο πήρε τὴ μαστό.

Πιστώτα πρώτα κριτασ μιάν διπλασ μεγάλη και δινατη,

στολίζοντας την παντοι, και γύρω της βίβλος ἔνα λεπτερό

στεράβι, τριπλό, ἀστραφερό, και ἀπὸ αὐτὸ στερέωσε δέντρο

ἀσημένιο λουρι. Πέντε γῆται οι στρώσες τῆς ἴδιας τῆς ἀστί-

δας, και πάνω της ἔκανε πολλὰ στολίδια μὲ τὸ σοφρ μικρό

του.

“Εφταξε πάνω της τὴ γῆ καὶ τὸν οιραν και τὴ θάλασσα

και τὸν ἥλιο τὸν ακούραστο και τὸ διδγεμο φεγγάρι και δια

τὰ ζώδια που είναι στερφανωμένος ὁ οιρανός: τὴν Ποιάνα και

τὸ Γαδες και τὸ δυνατὸ Ωρίωνα και τὴν Ἄρκτο, που τὴ

λένε και Ἀμαζα και γυρίζει στὸ δίο μερος και παραφυλει τὸν Ωρίωνα, και ειπει γά μόνη που δὲν παίρνει μερος στὰ λου-

τρά τους Ωκεανού.

“Εφταξε πάνω της και διν πολητεες θυητῶν ἀνθρώπων,

ὅμορφες. Στὴ μιὰ γίνονται γαροικαι γλένται, και οδηγουσαν

τὰ υδρες ἀπὸ τὰ σπένται τους μὲ ανακλινες λαμπαδες μέσα

ἀπὸ τὴν πολητεα, και πολλὰ νυγάτια τραγουδια ἀκούγον-

ταιν. Νέοι χορευτὲς στριφογύριζαι, και ἀνάμεσα τους αιγαὶ

και κυθάρες ἀντηγούσσαν. Οι γηραικες στέκονται και βαυμα-

ζειν, καθε μιὰ μπροστὰ στὴν πόρτα της. Οι δινερες δημως θήταν

τὴν ἀγορὰ μαζεύεινοι διοι. ‘Εκει εἶτε σηκωθῆ κανγάρες διο

ζητρευε μαζικωνται για τὴν ξυγόρα (1) καποιου σκοτωμένου.

Ο ένας οπτοστήρης και βεβαίων τὸν κόσμο πώς τὰ ἔτει τε-

πληρώσει θάλα, ο δίκλος πάλι ἀρνιόταν και ξεγέτεις πώς δὲν ἐπῆρε

500

490

τίποτε: και θέλαν και ο διὸ νὰ πάνε στὸ δικαστὴ νὰ βγάλῃ

495

καράχτες πάλι προσπαθοῦσι νὰ κρατήσουν τὸν κόσμο. Καὶ

500

οι μεσοντες καθηυται πέντε σε λαζαμένες πέρης, μέσα στὸν

505

πολητεα δὲ μηρνων ἐν κέρσι

505

τοῖσιν ἔπειτα, ηὔσσον, ἀμοιρηθῆσις δὲ δίκαιον.
κατέρο δ' αὖθις ἐν μέσονσι δύων κρυσσοῖ τάλαντα,
τῷ δόμεν δὲ μετὰ τοῦ δίκην ἡμί-τατα εἴποι.

Τὴν δὲ οὐδέρην πόλιν ἀμφὶ δύω στοιχοῖς ήτο λαὸν
τείχεσι λαμπόμενον. δίκη δὲ σφιντοῖς θρύασι βουλῇ,
κτήσιν διστηθεῖσιν η ἄνδικα πάντα δάσασθαι,

ἢ δ' οὐδὲ πειθόντο, λόγῳ δὲ ὑπεκύνεσθαι,
τεῖχος μέν οὐδὲ ἀλογοὶ τε φίλαι καὶ νήσαι τέκνα
οὐδὲτε, ἐφεστάσεις, μετὰ δὲ ἀνέρες οἵτις ἔχει γῆρας.
οἱ δὲ ισταν· ηὔκε δέ σφιντοῖς Αἴγει καὶ Παλλὰς, Αθήνη,
ἄλφιο Λευκέας, Λευκεῖα δὲ εἴρηται ξεῖνη,
καλὸν καὶ μεγάλον τε τεύχειν, ὡς τε θεῶν περ

ἀμφὶς ἀριζόμενον. Ιασὶ δὲ ὑποτίτλονες ησαν.
οἱ δὲ διέτελεν δὴ οὐδὲν σφιντοῖς εἰκόναις ξεῖναι,
ἔνθετο ποταμῷ, οὐθὲ τὸ θεῖον πάντας βροταῖν,
ἔνθετο ποταμῷ οὐδὲ τοι γένοντας αἴθουν κακῷ.
τοῖσι δὲ ἐπειτα, ὅπουνθε διώκοποι ζήτοι λαὸν,
οὐδὲ μηδενὶ ὅποτε μῆλον ιδοτανο καὶ ξίφος βοῦς.

οἱ δὲ τάχα πορευόντοι, δύω δὲ οὐδὲν εποντο νομῆτες
τρεπομένοι σύρρηξεν δύον δὲ οὐδὲ τη ποιονόταρ.
οἱ μὲν τα προϊόντες ἐπειδιάμον, δύκα δὲ πεπειτα
τραποντες, ἀμφὶ βιών οὐδέλασ καὶ πάντα καλά
οὐδέμενον ὅποτε μῆλον ιδοτανο, κτείνον δὲ οὐδὲν ποτε.

οἱ δὲ τάχα πορευόντοι, δύω δὲ οὐδὲν εποντο νομῆτες
τρεπομένοι σύρρηξεν δύον δὲ οὐδὲ τη ποιονόταρ.
οἱ μὲν τα προϊόντες ἐπειδιάμον, δύκα δὲ πεπειτα
τραποντες, ἀμφὶ βιών οὐδέλασ καὶ πάντα καλά
οὐδέμενον ὅποτε μῆλον ιδοτανο, κτείνον δὲ οὐδὲν ποτε.

οἱ δὲ τάχα πορευόντοι, δύω δὲ οὐδὲν εποντο νομῆτες
εἰδάσιν προτάσσουσε καθήμενον, αὐτικές, ἐφ', οὐπον
βάτες, μεσοπόδιαν μετεκιάδον, αἴγα δὲ ικνον.
στριψάμενον δὲ ἐμάρτυρον μάκρη ποταμοῖο παρ' οὐρανοῖς,
βάλλον δὲ ἀλήγονος κακήρησαν ἐγκείσαντα.
οἱ δὲ Ερείς ἐν δὲ Κυδονίους δύτεισον, ἐν δὲ διονή Κήρη,
ἄλλον ζώὸν έπονον οὐνότατον δίλλον μόντον,
ἄλλον τεθυηδότα κατὰ μόθον ἔλλε ποδοῖσιν,
εἷμα δὲ ξηρά, ἀμφὶς δύρουσι διαρινεὸν αἴματι φωτῶν,

ἰερὸς κύνιλο, καὶ κρατοῦσαν στὰ κέρια τους τὰ ραβδῖα τῶν
κηρύκων, ποὺ ἡ φωνὴ τους ἐφτανεις δῶς τὸν αἴθερα. σ' αὐτὰ
ἀκουμπτισμένοι βάστρα σηκώνονται καὶ δίκαιαν, καθεύνεις μὲ
τὴ σειρὰ του. Στὴ μεσήν ἡταν ἀκουμπτισμένα δύο τάλαντα κήμυ-
στρά, γιὰ νὰ δοθοῦν σ' αὐτὸν τοὺς θὰ ἔβαζε
τὴν πιν δίκαια κρίσιν.

Στὴν δὲληγη ποικεία γύρω καθηυταν διδοτραπεντάκτα⁽¹⁾,

που διστραφεν μὲ τὰ δέρματα τους. Οι πολιορκητες εἶχαν
διπλὴν γνώμην: η νὰ κυριεύουν τὴν πόλη, η νὰ μοιράσουν οἱ

δύο δόσες ἀγαθῶν ἔκλεινε μέσα η δύορφη ποικεία. Οι πολιορ-
κημένοι δύως δὲ δέσχονται, μόνο οπιζόνται κερυφὰ γα-
καρτέοι. Πάνω στὸ τεῖχος στέκονται καὶ τὸ ὄντεροστίκον-
ται οι γυναικεῖς τους καὶ τὰ μικρὰ παιδιά καὶ μαζὶ οἱ ἄν-
τρες που τοὺς εἴσχεν πάρει τὰ γερμάνια. Κι ἐκεῖνοι ζε-
κίνησκοι μπροστά τους τραβοῦσε ὁ Αἴρης καὶ η Παλλάδη
καρπέται. Πάνω στὸ τεῖχος στέκονται καὶ τὸ μικρόστικον μολυτρα-
τένια φορέματα, ἀρσαῖς, μεγαλόσωμοι καὶ οἱ δύο μὲ τὰ σπλα-
τενούς στοκαστέοι που τοὺς στρατοῦ, περιμέ-
νονται ποτε θὰ δούνται πάρει τὰ πρόβατα καὶ τὰ βόδια μὲ τὰ γυριστέ-
ταρα. Εκείνα γηρυρα πεόβαλαν, καὶ τὰ διολούθισσαν
διό βοσκοί, που εἴπεισαν φοιογέρα καρούνενοι. Τὸ δύο δέν τὸν
εἶχε πάρει τὸ μάτι τους ἀπὸ μακρά. Οι δίλλοι, καθιώς τους
εἴδον ἀπὸ μακρά, εἴρεσαν πάνω τους, καὶ πολὺ γηρυρα
ἔκεισαν τὰ κοπάδια τῶν βοδῶν καὶ τὰ δύορφα κοπάδια τῶν
διστρων ἀργιῶν, καὶ σκότωσαν ἀπὸ πάνω τους βοσκούσαν. Οι
πολιορκητές, δισταν δικούσαν πολλὴ βοὴ κοντά στὰ βόδια τους,
καθιώς καθίσανται στὴν σιναρέη, ἀμέσως ἀνέβηκαν στὰ ἀρματα
μὲ τὰ ἀλαρροπερπετητα μάλιγα, καὶ πῆραν νὰ τρέξουν κατὰ
κατ', καὶ ἐφασαν γηρυρα. Κι ἀργοὶ παραδύτηκαν, δρυσαν
νὰ πολεμοῦν καντάσ στὶς δύθεις του ποταμοῦ, καὶ ξείρησαν δ
μῆνας στὸν ἀλλο μὲ τὰ δόρατά τους που εἴκαν στὴν ἀκρη καλ-

510

515

520

525

530

535

1. Οι δύο στρατοι εἶναι δ ἔνας τῶν ἔκθρων καὶ δ ἄλλος τῶν
ὑπερασπιστῶν. Τα γυναικότατα καὶ οἱ γέροι εἶναι μέσα στὴν πόλη
κατὰ δηλαδὴ μάλιστα μὲ τὴ σκηνὴ στὸ Γ.